

Nikos Kavadias

Visat núm. 15

(abril 2013)

por Jaume Almirall Sardà

Nikos Kavadias, fill de pares grecs originaris de Cefalònia, nasqué el 1910 a Nikolsk Ussurijsk, en el territori de Manxúria aleshores des de feia poc incorporat a l'imperi rus. El 1914, la guerra arruïnà els negocis del pare, un pròsper comerciant, i la família hagué de retornar a Grècia, primer a Cefalònia, després, el 1921, al Pireu.

Arran de la mort del pare, el 1929, Nikos Kavadias abandonà els estudis de medicina, que acabava d'iniciar, i començà a treballar a la marina. La mar seria ja per sempre la seva vida. El seu treball, oficial de ràdio. Només de tant en tant, breus visites a la família —la mare, la germana, després la neboda—, que mentrestant, des del 1934, s'havia instal·lat a Atenes. La mar, que tant havia estimat, el traí, negant-li d'acollir el seu cos, com sempre havia desitjat que fos. Morí, el 1975, sobtadament, en terra ferma.

Des de ben jove, Kavadias havia sentit vocació per l'escriptura. Però ni fou gaire prolífic, ni mai no es manifestà gaire satisfet amb les seves obres. Publicà en vida dos llibres de poemes: *Marabú* (1933) i *Boira* (1947), i la mort el sorprengué abans de poder veure imprès el tercer, *Capejant*, que aparegué el mateix any del seu decés. També publicà una novel·la, *Guàrdia* (1954). Pòstumament, el 1987, se li publicaren els relats breus *Li*, *De la guerra* i *Al meu cavall*. Han aparegut, així mateix, dos volums de la seva correspondència: amb el seu amic l'escriptor M. Karagatsis (2010) i amb la seva germana i la seva neboda (2011).

Tant la poesia com la prosa de Kavadias són bastides sobre el rerefons temàtic de la vida marinera: els homes de la mar i les seves circumstàncies. També la vida en terra hi és present: la gent de casa, però sobretot els ports. I les dones, sempre les dones: les mares, les esposes, les prostitutes. L'entera obra de Kavadias està constituïda per una bigarrada galeria de personatges que transiten entre la soledat i la camaraderia, entre la lucidesa i la follia, entre l'enyorança i el desesper.

Kavadias, poeta o prosista, aconseguí una veu pròpia, clara i distinta. El món que la seva obra fa avinent no és anecdòtic, ni tampoc no es queda en l'evocació més o menys romàntica d'un temps, d'uns llocs i d'uns personatges. Ens ofereix, sempre amb un llenguatge viu, ric i suggerent, una aproximació a la vida dels homes i al sentit de la seva existència. Si aquesta visió resulta sovint desolada, el lector trobarà en la lectura Kavadias el consol que només els grans artistes ofereixen.